

Professor Plons en de verdwenen container

Door Bram Klein en Joris Lutz

Aan boord van het onderzoeksschip van Professor Plons wordt hard gewerkt. Het geluid van hameren en boren kun je van ver horen. De Professor is bezig een machine in elkaar te zetten. Hij wordt daarbij geholpen door Mecha Mo. Mecha Mo is een heel handige jongen die weet hoe hij om moet gaan met gereedschap. Hij ligt op zijn rug, onder de machine, en is druk bezig met een boor. Kapitein Kurk kijkt toe. Hij is de kapitein van De Zuipschuit, een oud vissersschip. "Wat heb ik nou aan mijn hengel hangen?" roept hij. "Wat is dit voor vreemde machine, Professor Plons?"

Voordat de Professor kan antwoorden, horen ze een meisjesstem. "Hallo, Professor, mag ik aan boord komen?" Het is Sai-Ling, die met haar zeilboot is komen aanvaren. Ze heeft Dobber, de trouwe scheepshond, bij zich. "Natuurlijk, Sai-Ling!" roept Professor Plons terug. "Je weet dat je altijd welkom bent." Even later staat Sai-Ling met open mond te kijken naar de machine van de Professor. Dobber volgt haar en snuffelt overal nieuwsgierig aan. "Wat is dit voor een vreemd ding?" vraagt ze. "Dit is mijn nieuwste uitvinding," antwoordt Professor Plons trots, terwijl hij twee draden aan elkaar soldeert. "Mecha-Mo, ben jij al klaar met die boor?" "Bijna, Professor." Kapitein Kurk loopt om de machine heen. "Wat heb je dan precies uitgevonden, Professor?" vraagt hij. "Met deze machine kan ik straks supersnel zeeschelpen poetsen en in doosjes doen," legt Professor Plons uit. "Schelpen poetsen?" vraagt Kurk. "Krijg nou zeebenen! Waarom moeten zeeschelpen glimmen? Wie heeft daar nou wat aan?" "Ik!" zegt Professor Plons. "Ik verzamel namelijk zeeschelpen uit alle zeeën en van alle stranden van de wereld. Vanavond vertrekken Mecha Mo en ik naar de Stille Oceaan. Daar gaan we schelpen zoeken. Maar dan moet de machine natuurlijk wel klaar zijn."

"Professor!" roept Mecha-Mo. "Heeft u de nieuwe schelpenborstel voor me? Ik wil hem in de machine plaatsen, maar ik zie hem nergens."

Professor Plons denkt even na.

"Hm... Je bedoelt die bijzondere borstel? Die speciaal voor mijn machine is gemaakt en die ik in Amerika heb besteld? Ze zouden hem opsturen in een container."

"In een container?" vraagt Sai-Ling.

Mecha Mo komt onder de machine vandaan.

"Ja, een container. Weet jij niet wat een container is?" vraagt hij.

"Tuurlijk wel," zegt Sai-Ling een beetje boos, "containers zijn grote ijzeren kisten. Zo groot als een vrachtwagen. Daar zitten allerlei spullen in. Die containers worden door grote schepen door de hele wereld gebracht. Duhhh!"

"O, ja? Als je het zo goed weet: wat voor spullen dan?" vraagt Mecha Mo.

"Nou van alles," zegt Sai-Ling, "speelgoed, mobieltjes, computerspelletjes, fietsen, snoep..."

"En mijn schelpenborstel," zegt Professor Plons. "Maar hoe moet dat nu verder? We vertrekken vanavond en die borstel zit natuurlijk nog ergens in een container."

"Die container staat vast in de containerhaven," zegt Kapitein Kurk. "Daar komen alle containerschepen aan."

"Hoe krijgen we die schelpenborstel dan vlug hier?" vraagt Mecha Mo. "De machine is bijna af. Alleen die borstel nog."

"Hm," peinst de Professor, "ik zou niet weten hoe we dat zo snel kunnen regelen".

"Rustig nou, maten," zegt Kapitein Kurk, "ik vaar gewoon met de Zuipschuit naar de containerhaven. Ik weet precies waar dat is. Daar haal ik dat borsteltje wel even op. Maak je geen zorgen."

"Zou je dat voor me willen doen, Kurk?" roept Professor Plons blij. "Dat is fantastisch!"

"Mag ik mee, kapitein?" vraagt Mecha Mo. "Ik heb de containerhaven nog nooit gezien."

"Natuurlijk mag dat," antwoordt Kapitein Kurk, "vind ik gezellig, dan ben ik niet alleen."

Even later stappen Kapitein Kurk en Mecha Mo aan boord van de Zuipschuit en varen richting containerhaven.

Professor Plons en Sai-Ling kijken hen na.

"Kom snel terug, jongens!" roept Professor Plons. "We zitten om die borstel te springen."

Om bij de containerhaven te komen moeten Kapitein Kurk en Mecha Mo door de hele Rotterdamse haven varen.

"Zeg, Mecha Mo, zie je die oude gebouwen daar?" vraagt Kapitein Kurk.

"Bedoelt u dat kleine haventje?"

"Dat is Delfshaven," zegt Kapitein Kurk, "heb je daar wel eens van gehoord?"

"Nee," zegt Mecha Mo, "gebeurt daar veel?"

"Nu niet meer," antwoordt de Kapitein, "maar voeger wel. Toen was het eigenlijk de haven van Delft. Trouwens, heb jij wel eens gehoord van Piet Hein?"

"Piet Hein? Van dat lied over de zilvervloot?"

"Precies! Piet Hein veroverde ooit de Spaanse zilvervloot. Hij werd in Delfshaven geboren. Dat is wel meer dan 400 jaar geleden, maar z'n huis staat er nog steeds."

"Wat zijn dat daar voor grote gebouwen, kapitein?" vraagt Mecha Mo even later.

"Dat is de haven bij het Marconiplein. Daar zijn allemaal opslagplaatsen voor fruit. Die zijn van binnen gekoeld, zodat het fruit lekker vers blijft."

Mecha Mo is dol op fruit. "Bananen?" vraagt hij, "zitten die opslagplaatsen vol met bananen?"

"Jazeker," zegt de Kapitein, "en ook met sinaasappels en mandarijnen. Al dat fruit wordt met koelschepen naar Rotterdam gebracht. En van hier gaat het naar alle winkels."

Intussen zitten Professor Plons en Sai-Ling te wachten aan boord van het onderzoeksschip.

Opeens springt de Professor op.

"O jee, wat stom van mij!"

Sai-Ling en Dobber kijken verschrikt op.

"Wat is er aan de hand, Professor?" vraagt Sai-Ling.

"Ik heb Kapitein Kurk en Mecha Mo laten vertrekken zonder ze dit mee te geven."

Hij haalt een stuk papier te voorschijn.

"Wat is dat voor papier?" vraagt Sai-Ling.

"Dit is een vrachtbrief. Hierin staat de naam van het schip waar de container in zit. En ook het nummer van de container. Zonder deze vrachtbrief kan niemand onze container vinden want er staan wel duizenden containers in de containerhaven."

Kapitein Kurk en Mecha Mo varen verder door de Rotterdamse haven. Plotseling horen ze een harde toeter. Het is de sloopstoeter van een grote olietanker die vlak achter de Zuipschuit vaart. De vissersboot van Kapitein Kurk kan niet zo hard en ze worden al snel ingehaald. "Kunnen jullie niet een beetje oppassen, stelletje zeeolifanten!" roept de Kapitein boos. "Straks varen jullie nog over mijn oude schuit heen." De olietanker verdwijnt in de verte. "Die zit vol met olie," zegt kapitein Kurk. "Ze zijn zeker op weg naar Pernis. Daar slaan ze die olie op in enorme opslag tanks."

Professor Plons loopt zenuwachtig heen en weer. "Met jouw zeilboot?" vraagt hij Sai-Ling. "Samen met jou achter De Zuipschuit aan? Maar ze zijn toch al veel te ver?" "Er waait een prima wind," legt Sai-Ling uit, "en u weet dat ik erg goed kan zeilen. Het gaat ons vast lukken." "Vooruit dan maar," zucht de professor. "We hebben niet veel keus want zonder die vrachtbrief kunnen Kapitein Kurk en Mecha Mo niets beginnen." Even later stappen ze aan boord van het zeilbootje. "Waf!" Dobber wil ook aan boord springen. "Nee, Dobber," zegt de professor, "jij moet hier blijven om mijn onderzoeksschip te bewaken."

"Waarom staan al die vrachtwagens daar in een rij te wachten, Kapitein?" vraagt Mecha Mo. "Dat is de haven van Vlaardingen," legt Kapitein Kurk uit. "Ze staan te wachten op de veerboot naar Engeland. Da's heel gemakkelijk. De chauffeurs rijden hier het schip op en in Engeland rijden ze weer het schip af." "Duurt het nog lang voordat we bij de containerhaven zijn?" Mecha Mo wordt een beetje ongeduldig. "Nou, het is best nog een stuk varen hoor, matroos," zegt Kapitein Kurk. "Eerst moeten we de Nieuwe Waterweg afvaren. Die verbindt de Rotterdamse haven met de Noordzee. Pas aan het einde is onze containerhaven. Vlakbij Hoek van Holland."

Dobber ligt te slapen op het dek van het onderzoeksschip. Opeens spitst hij z'n oren. Hij hoort een vreemd geluid en hij ruikt een onbekende geur.

"Hi, hi, niemand aan boord. Prima. Dan kan ik rustig mijn gang gaan."

Het is Schurk Scheurbuik. De gemene dief heeft altijd al een kijkje willen nemen aan boord van het schip van Professor Plons. Nu ziet hij z'n kans schoon.

Hij ziet de machine staan.

"Dit is vast weer een uitvinding van Professor Plons. Ik heb geen idee wat het is, maar het is vast heel veel geld waard. Ik neem hem lekker mee. Ik steel hem gewoon. Lekker puh!" gniffelt de schurk.

"Grrr..." hoort Scheurbuik achter zich.

Geschrokken draait hij zich om.

Het is Dobber. Zijn haren staan rechtop.

"Rustig bestje. Kalm maar. Ga eens af," zegt Scheurbuik met bibberende stem.

Maar Dobber vliegt op hem af.

"Help! Ik wordt aangevallen. Help!" krijst de dief. En hij rent zo snel als hij kan het schip weer af.

Dobber kijkt hem grommend na.

Kapitein Kurk en Mecha Mo varen langs een immens grote parkeergarage.

"Dit is de Carport in Rozenburg," zegt de Kapitein. "Heb jij ooit zoveel auto's bij elkaar gezien?"

"Nee, nog nooit," geeft Mecha Mo toe, "en ze lijken allemaal wel gloednieuw!"

"Dat zijn ze ook," zegt Kapitein Kurk. "Deze auto's zijn gemaakt in Korea, Japan of in Amerika. En met een schip hier naartoe gebracht. Van hier gaan ze naar autoverkopers in heel Europa."

"En daar?" roept Mecha Mo. "Die bergen met kolen?"

"Dat is een kolenhaven," zegt Kapitein Kurk.

Ze zien aan de kant allerlei schepen liggen en het staat ook vol met hijskranen en overslagkranen. Overslagkranen hebben grote metalen scheppen. Die noemen ze grijpers. Daarmee schept een kraanmachinist kolen in grote en kleine schepen.

"Lekker handig, die overslagkranen," zegt Kapitein Kurk, "dat ging vroeger wel anders. Toen moesten mannen de hele dag zakken met zand of kolen sjouwen. Dat was heel zwaar werk. Dit is veel beter zo."

Niet veel later komen ze eindelijk aan bij de containerhaven. De Zuipschuit wordt aan de kade vastgemaakt. Kapitein Kurk en Mecha Mo stappen aan wal.

Mecha Mo loopt achter de Kapitein aan en kijkt z'n ogen uit. Hij heeft nog nooit zo veel containers bij elkaar gezien.

Op de kade staat een man. Hij hoort bij de containerhaven.

"Waar komt u voor?" vraagt de man aan kapitein Kurk.

"Ik kom die borstel halen. De Professor zit er op te wachten en hij wil vanavond vertrekken. Dus kan het snel?"

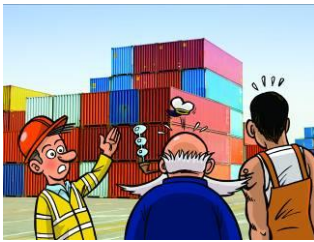
De man kijkt de Kapitein verbaasd aan.

"Welke professor? Wat voor borstel? Waar heb je het over?"

"Ik heb het natuurlijk over Professor Plons," zegt de kapitein ongeduldig. "Hij heeft een nieuwe machine om schelpen te poetsen. Dat vindt hij belangrijk, goed gepoetste schelpen."

Mecha Mo vindt dat hij zich er mee moet bemoeien.

"We komen een onderdeel ophalen. Een borstel. Die zit in een container," zegt hij.

"OK, zeg dat dan meteen," antwoordt de man. "Geen probleem. Ik zal jullie wel helpen. Geef even de vrachtbrief."

"De vrachtbrief?" vraagt Kapitein Kurk verbaasd.

"We hebben geen vrachtbrief," zegt Mecha Mo.

"Geen vrachtbrief?!" roept de man. "Geen vrachtbrief?! Zonder vrachtbrief kan ik jullie echt niet helpen."

Nu verliest de Kapitein z'n geduld.

"Luister goed, zoetwatermatroos," roept hij kwaad, "wij zijn gekomen voor die borstel en we vertrekken niet zonder die borstel. Begrepen?!"

"Nee, u moet luisteren, kapitein," antwoordt de man, "er staan hier meer dan tienduizend containers. Op die vrachtbrief staat het nummer van de container waar die borstel in zit. Als ik dat nummer in mijn computer invoer, kan ik precies zien waar de container is. Anders is er geen beginnen aan."

Kapitein Kurk en Mecha Mo begrijpen het.

Wat moeten ze nu doen?

"Het was misschien wel handiger geweest als de Professor die vrachtbrief aan mij had meegegeven," zegt Kapitein Kurk tegen Mecha Mo.

Dan horen ze voetstappen van rennende mensen. Het zijn Professor Plons en Sai-Ling. Ze zijn net in de containerhaven aangekomen.

De Professor zwaait met een papier door de lucht.

"Hier is de vrachtbrief!" hijgt hij.

"Net op tijd, Professor," zegt kapitein Kurk en hij geeft de vrachtbrief aan de man van de containerhaven.

De man pakt de vrachtbrief en begint te typen op z'n zakcomputer.

"Hebbes!" roept hij. "Ik heb de container gevonden."

"Fijn," zegt Professor Plons, "mag ik dan even die borstel er uithalen?"

De man kijkt naar zijn computerscherm.

"Dat zal moeilijk gaan, Professor," zegt hij, "die container zit al op een vrachtwagen. De borstel wordt over een paar uur bezorgd bij uw onderzoeksschip."

Ze kijken elkaar aan.

"Krijg nou zeebenen!" roept Kapitein Kurk. "Straks willen ze die borstel afleveren en dan is er niemand om hem aan te nemen."

"Omdat wij allemaal hier zijn," zegt Mecha Mo.

"Behalve Dobber," zucht Sai-Ling.

Een vrachtauto komt aangereden bij het onderzoeksschip van Professor Plons.

De chauffeur stapt uit. Hij heeft een pakje onder z'n arm.

"Hier moet het zijn," zegt de chauffeur. "Nog even dit pakje afleveren en dan ben ik klaar voor vandaag. Dan kan ik naar huis. Gezellig samen met mijn vrouw naar het voetballen kijken op TV."

"Grr..." hoort hij.

De chauffeur ziet een hond op het dek van het schip staan.

"Grr..." gromt Dobber.

"Hallo!" roept de chauffeur. "Is er iemand aan boord? Ik heb een pakje voor ene Professor Plons. Kan iemand het even komen aanpakken? Want ik ben doodsbang voor grommende honden."

Er komt geen antwoord terug.

Dobber is niet van plan om de chauffeur aan boord van het schip te laten. Hij heeft genoeg gezien vandaag. Eerst die dief die spullen van Professor Plons wilde stelen. En nu deze vreemde man. Met dat pakje.

De chauffeur pakt zijn mobieltje. "Ja, Kees, met Eddie hier. Zeg. Luister eens. Ik kan niet aan boord van het onderzoeksschip van Professor Plons. Er staat hier een levensgevaarlijke hond op het dek. Dus ik kan het pakje niet afleveren. Zal ik maar weggaan en het morgen weer proberen?"

Kapitein Kurk, Sai-Ling, Professor Plons en Mecha Mo varen terug naar het onderzoeksschip. De zeilboot van Sai-Ling mag nog even in de containerhaven blijven liggen.

"Sneller, Kapitein," zegt de Professor, "anders komen we te laat."

"Ik ga zo snel als ik kan, Professor," antwoordt Kapitein Kurk, "mijn Zuipschuit is een vissersschip, geen raceboot."

Ondertussen is de vrachtwagenchauffeur nog druk in gesprek.

"Hoezo, wachten?" roept de chauffeur in zijn mobieltje. "Waarom zou ik nog langer wachten, Kees? Wat zeg je? Je kent de Professor? Hij was net nog bij jou op kantoor? Nou en? Ik wil naar huis. Het voetballen begint over een uur."

De chauffeur stapt de vrachtwagen weer in. Net als hij wil starten, hoort hij een harde scheepstoeter.

Daar komt een schip aangevaren. Mensen staan op het dek te zwaaien en te roepen.

"Ahoy!" roept kapitein Kurk. "Niet wegrijden, maat. We komen er aan."

Even uurtje later komt Mecha Mo onder de machine vandaan.

"Zo, Professor," zegt hij, "die borstel zit op z'n plaats."

"Fijn!" zegt Professor Plons. "We eten nog even gezellig een paar vissticks met elkaar en dan kunnen we toch nog op tijd vertrekken."

Na het eten nemen ze afscheid van elkaar.

"Hartelijke dank, Kapitein Kurk," zegt Professor Plons. "En jij ook bedankt, Sai-Ling."

"Graag gedaan, professor," zegt Kapitein Kurk "en een behouden vaart gewenst."

"We brengen voor jullie een paar mooie schelpen mee," zegt Professor Plons.

Dan vertrekt het onderzoeksschip richting zee.

Kapitein Kurk en Sai-Ling zwaaien vanaf de kade.

Professor Plons en Mecha Mo zwaaien terug vanaf het schip.

"Tot ziens!" roept Sai-Ling. "En goede reis!"

"Tot ziens!" roept Mecha Mo terug.

Dan buigt Sai-Ling zich naar Dobber.

"Waarom was jij toch zo aan het blaffen naar die chauffeur, Dobber? Dat is niets voor jou!"

Dobber kijkt haar aan.

"Waf!"

"Brave hond," lacht Sai-Ling.